

Йорданъ Йовковъ.

Българка.

Сражението ставаше близо до града. Разнесе се слухъ, че неприятелскитѣ войски сж много и силно напиратъ. Тогава и стари, и млади, и жени и деца, всички се втурнаха да помагатъ, кой съ какво може. Изпразваха се здания за болници, нареждаха се легла, събираха се цѣли купища долни дрехи. Луксозни файтони сновяха непрекъснато по шосето и пренасяха ранени; кербани съ каруци отнасяха сандъци съ гранати и патрони. Вода носѣха съ саки, но тѣ не успѣваха да насмогватъ. Къмъ пладне слънцето припече и стана горещо. Полето около позициитѣ бѣше безводно и сухо, като пустиня. А съ какво можеха да се сравнятъ нѣколко глътки вода, които ще разквасятъ засѣхналитѣ устни на тия, които изнемогваха отъ умора и жега! Упорито и тайнствено се мълвѣше още, че отъ непрекъснатата стрелба топоветѣ и картечницитѣ тѣй се нагорещили, че ако не се охладятъ... И ония, които се връщаха, още отдалечъ викаха: „Вода! Вода носете по-скоро!“

Зазвѣнтѣха бакъри по кладенци и чешми. И ето, многобройна дружина се заточи отъ града къмъ по-